

Ze zien er allemaal heel normaal uit. Maar wat had ik dan verwacht? Dat ze hier allemaal naakt door de gang rennen, achtervolgd door zusters in witte uniformen? Er passeren twee jonge dames van rond de twintig. De één heeft donkerblond haar in een rommelige knot. Ze draagt een grofgebreide roze trui, een zwarte sportlegging en witte gympen. Het is alsof ze net van een yogales komt. Dat zie ik niet alleen aan haar kleding maar ook aan haar ontspannen houding. Waarvoor zou zij hier zijn? Achter hen loopt een wat oudere vrouw in een jeans, een gebloemde blouse en ze heeft een bos krullen waar ik jaloers op ben. Alleen haar naamplaatje en de telefoon die aan haar broeksriem hangt, verraden dat zij personeel is. Geen dwangbuis te zien, geen gegil te horen. Natuurlijk is dat een beeld uit films, maar ik weet ook niet wat ik kan verwachten van een psychiatrische kliniek. Daar ga ik de komende tijd achter komen. Ik word vandaag opgenomen.

Alex en ik wachten op de felgroene kuipstoelen tegenover de voordeur. Ze zijn van hard kunststof, de ontwerper heeft vast meer vet op zijn billen dan ik. De stoelen staan, vanwege de coronamaatregelen, anderhalve meter uit elkaar. Het liefst kruip ik dicht tegen Alex aan, in de hoop dat zijn aanraking me kalmeert.